

דף פב.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח הי"ד

צָלָה הַבָּשָׂר תִּנּוֹר שֶׁל חֶרֶס ע יֵשׁ בְּדָבָר סֶפֶק אִם יִשָּׁבֵר
הוֹאֵיל וְנִתְבַּשְׁלָה בּוֹ אוֹ לֹא יִשָּׁבֵר הוֹאֵיל וְלֹא נִגְעָה בּוֹ.

ע. כסף משנה: צלה הבשר באויר תנור של חרס וכו'. שם (דף צ"ה:): בעי רמי בר חמא תלאו באויר תנור מהו אבישול ובילוע הוא דקפיד רחמנא או דילמא אבישול בלא בלוע ופירש"י תלאו לשפוד של חטאת לצלותו באויר תנור דנתבשל בו אבל לא נבלע בו כלום מהו מי הוי תנור טעון שבירה או לא ולא איפשיטא בעיין וזהו שכתב רבינו יש בדבר ספק. ויש לתמוה למה לו להודיענו שהוא דבר ספק ולא פסקה לחומרא סתם כדרכו בשאר ספקי דאורייתא וצריך עיון: ולא בחטאת בלבד וכו'. משנה שם ובגמרא יליף לה מקרא. ומ"ש עקב אכילה פירוש תיכף לאכילה והוא משנה שם (דף צ"ו:): ר' טרפון אומר בישראל בו מתחלת הרגל יבשל בו כל הרגל וחכ"א עד זמן אכילה. ופירש"י יבשל בו כל הרגל בלא מריקה ושטיפה ולסוף הרגל ימרוק וישטוף ובגמ' (דף צ"ו) וחכמים אומרים עד זמן אכילה מאי קאמר אמר רב נחמן וכו' ממתין לה עד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה: כתב הראב"ד לא ידעתי מהו עקב אכילה אבל כך אמרו חכמים שממתין כל זמן אכילה והדר עביד ליה מריקה ושטיפה עכ"ל. ונוסחתו בגמרא נכונה דגריס כל זמן אכילה לאפוקי מספרים דידן בגמרא דגרסי עד זמן אכילה וגם רש"י שם אהא דתניא הא כיצד ממתין לה עד זמן אכילה והדר עביד לה מריקה ושטיפה כתב ממתין זמן אכילה והשמיט תיבת עד. ומ"ש וכן השפוד והאסכלא מגעילין עקב אכילה וכו'. הכי משמע לדברי חכמים שכתבתי בסמוך: ומה שכתב וימרוק וישטוף בין כלי מתכות בין כלי חרס חוץ מן החטאת ששובר בה כלי חרס השיגו הראב"ד וכתב טעות הוא בידו ובהדיא בתוספתא שאין טעון אלא שבירה עכ"ל. ורבינו מפרש דלא קיימא תוספתא אלא לחטאת בלבד אבל שאר קדשים אף כלי חרס אינם טעונים אלא מריקה ושטיפה שהרי לא מצינו שהצריכה תורה שבירה לכלי חרס אלא בחטאת בלבד. והילך לשון התוספתא בפרק י' דזבחים ר"ש אומר קדשים קלים אין טעונין מריקה ושטיפה אבל טעונין הדחה משום נותן טעם כבשים פסולים אין טעונין מריקה ושטיפה וכו' כלי חרס אין טעונין אלא שבירה היכן שוברו בפנים יצא לחוץ נכנס ושוברו בפנים. הראב"ד מפרש דאקדשים קלים דקתני לעיל קאי ורבינו סבר דמילתא באפי נפשה הוא ולא מיירי אלא בחטאת ויש סעד לדבריו מדמסיים בה ששוברו בפנים שהוא הדין השנוי במשנה גבי חטאת. ועוד דקתני תו בתוספתא שם חומר במריקה ושטיפה שהמריקה ושטיפה נוהגים בקדשי קדשים ובקדשים קלים ומדשבקה לשבירה משמע שאינה נוהגת אלא בחטאת בלבד. ומה שכתב ומבשל ושונה ומשלש מיד וכו'. הכי משמע לרבינו מלישנא דחכמים שאמרו זמן אכילה שכל תוך זמן אכילה מבשל והולך אפילו כמה פעמים.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְלֹא בַחֲטָאת בְּלֶבֶד אֶלָּא כָּל הַכֹּלִים שְׁמֵשֶׁת־מִשִּׁין בְּהֵן
 בְּקִדְשִׁים עַל יְדֵי חֲמִין בֵּין קִדְשֵׁי קִדְשִׁים בֵּין קִדְשֵׁים
 קָלִים טְעוּנִין מְרִיקָה וְשִׁטְיָה עֵקֶב אֲכִילָהּ. וְכֵן הַשְּׁפוּד
 וְהָאֶסְפָּלָה מִגְעִילָן עֵקֶב אֲכִילָהּ. וְאִינוּ מְנִיחִין עַד זְמַן
 אֲכִילָהּ שְׁנֵיָהּ. אֶלָּא כְּשִׁישְׁלִים לְאָכֵל יִגְעִיל הַשְּׁפוּד
 וְהָאֶסְפָּלָה וַיִּמָּרֵק וַיִּשְׁטַף הַכֹּלִי בֵּין כְּלֵי מִתְּכֹת בֵּין כְּלֵי
 חָרָס חוּץ מִן הַחֲטָאת שְׁשׁוּבֵר בָּהּ כְּלֵי חָרָס. וּמִבְּשֵׁל
 וְשׁוֹנָה וּמִשְׁלֵשׁ מִיָּד בֵּין בְּכֵלֵי מִתְּכֹת בֵּין בְּכֵלֵי חָרָס
 וַיִּמָּרֵק וְשׁוֹטֵף עַד סוּף אֲכִילָהּ:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' פסולי חמוקדשין פ"ב ה"ו

חֲטָאת שְׁקִיבֵל דְּמָה בְּשְׁנֵי כּוֹסוֹת * וַיִּצָּא אֶחָד מֵהֶם לַחוּץ.
 הַפְּנִימִי כָּשֵׁר וַיִּזֶּה מִמֶּנּוּ. נִכְנַס אֶחָד מֵהֶם לַהִיכָל וְהִזֶּה
 מִמֶּנּוּ שָׁם. אֵף הַחִיצוֹן פָּסוּל. שְׁנַאֲמַר 'אֲשֶׁר יוֹבֵא מִדְּמָה'
 אֶפְלוּ מִקְצַת דְּמָה אִם נִכְנַס לְכַפֵּר בְּקִדְשׁ נִפְסָלָהּ:

ומה שכתב עד סוף אכילה. הכי משמע לרבינו לישנא דזמן אכילה דהיינו עד סוף אכילה וכן
 בדין דהא אין דרך למרוק ולשטוף עד אחר אכילה:

פ. כסף משנה: חטאת שקיבל דמה בב' כוסות וכו'. משנה שם (דף פ"ב). ומ"ש נכנס אחד
 מהם להיכל וכו' אף החיצון פסול. שם במשנה מחלוקת ופסק כחכמים. ומ"ש והזה ממנו.
 שם במשנה הנזכרת נכנס לכפר אע"פ שלא כפר פסל דברי ר"א ר"ש אומר עד שיכפר
 ופסק כר"ש משום דר' יהודה סבר כוותיה כמו שיתבאר בסמוך:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב ה"ז

דִּם חֲטָאת שֶׁהִכְנִיסוּ לְכֹפֶר בּוֹ בְּפָנִים ז'. וְלֹא כִפֹּר אֶלָּא הוֹצִיאוּ וְלֹא הִזָּה מִמֶּנּוּ בְּפָנִים כְּלוּם. אִם הִכְנִיסוּ בְּשׁוּגַג הָרִי זֶה כָּשֶׁר וּמִזֶּה מִמֶּנּוּ בַּחוּץ שֶׁהָרִי לֹא כִפֹּר בְּקֹדֶשׁ. וְאִם הִכְנִיסוּ בְּמִזִּיד פְּסוּל:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ד

כָּל הַזֹּבְחִים שֶׁל יַחֲדָיָה ק. בֵּין שְׁנַטְמָא בְּשָׂר וְהַחֲלָב קִיָּם בֵּין שְׁנַטְמָא חֲלָב וְהַבְּשָׂר קִיָּם. זֹרֵק אֶת הַדָּם. נְטָמָאוּ

ז. כסף משנה: ומ"ש דם חטאת שהכניסו לכפר בו בפנים ולא כיפר אלא הוציאו וכו' אם הכניסו בשוגג ה"ז כשר וכו'. שם במשנה ר' יהודה אומר אם הכניס שוגג כשר ומשמע לרבינו דר"י אר"ש קאי וה"ק הא דמכשיר ר"ש כשלא כיפר היינו דוקא כשנכנס שוגג אבל אם הכניסו במזיד אע"פ שלא כיפר פסול. אבל קשה דהתם בגמרא (דף פ"ג) אמרינן אר' יהודה דאמר אם הכניס שוגג כשר הא מזיד פסול בשכיפר או בשלא כיפר ופירש"י בשכיפר וכו' אפי' או אפי' בשלא כיפר וכו' אמר ר' ירמיה ממשמע שנאמר ואת פר החטאת וכו' ורבי יהודה לכפר לא משמע ליה מ"ט לאו משום דמיבעיא ליה לג"ש. ופירש"י מ"ט לאו משום דמפיק להאי לכפר לג"ש דר"ש ללמד על דמים החיצונים שנכנס דמם לפנים שאין פסול אא"כ כיפר כר"ש ועוד דבס"פ כל הפסולין אמרינן (דף ל"ו) והתנן א"ר יהודה הכניס בשוגג כשר הא במזיד פסול וקי"ל בשכיפר הרי בהדיא דמפרש גמרא דר' יהודה לא פסל במזיד אא"כ כיפר. וא"כ היאך פסק רבינו שבמזיד אע"פ שלא כיפר פסול. וכתב הר"י קורקוס ז"ל שטעם רבינו משום דמסיק שם בפ' כל הפסולים על תרי תנאי ואליבא דרבי יהודה פי' דתנא דההיא ברייתא דמוכח מינה לר' יהודה דדוקא בכיפר פליג אההיא מתני' וגם מתני' דפרק התערובות מצינן לפרושה כההיא דכל הפסולים ובדלא כיפר מיירי, ומעתה הדין עם רבינו שלא לסמוך על אותה פשיטות ולהניח משנה דכל הפסולים אלא דחינן ברייתא מקמי מתניתין ומפרשים בלא כיפר עכ"ל, ודבריו אלו צל"ע:

ק. כסף משנה: כל הזבחים של יחיד וכו'. בפרק כיצד צולין (דף ע"ז) אהא דתנן חמשה דברים באים בטומאה ואינם נאכלים בטומאה העומר ושתי הלחם וכו' אמרינן נימא מתני' דלא כר' יהושע דתניא (ועשית עולותיך הבשר והדם) רבי יהושע אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם. ופירש"י אם אין בשר ראוי כגון שנטמא או שאבד אין דם נזרק וכיון דאמר רבי יהושע בעינן תרתי וציץ אאכילות לא מרצה היכי אתי בטומאה ואסיקנא (דף ע"ח) מתניתין כר"י ול"ק כאן ביחיד כאן בצבור. ופירש"י ביחיד לכתחלה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁנִיֶּהֶן לֹא יִזְרֹק. וְאִם זָרַק הִרְצָה. שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל
הַטְּמֵאָה. וְכֵן אֵימֹרִין אוֹ אֵיבְרֵי עוֹלָה שֶׁנִּטְמָאוּ וְהִקְטִירָן
הֲצִיץ מִרְצָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְכָל קִרְבָּנוֹת הַצְּבוּר שֶׁנִּטְמָאוּ
הַבָּשָׂר וְהַחֵלֶב כָּלוּ הֵרִי זֶה זֹרֵק אֶת הַדָּם:

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"ו

וְכֵן הֲצִיץ מִרְצָה עַל טְמֵאת דְּבָרִים הַקְּרִבִּין י שֶׁנֶּאֱמַר
'וְהִיָּה עַל מִצַּח אֶהְרֹן וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת עֹזֶן הַקִּדְּשִׁים'. אָבֵל
אֵינוֹ מִרְצָה עַל טְמֵאת הַנְּאֻכָּלִין. וְלֹא עַל טְמֵאת הָאָדָם
שֶׁנִּטְמָא בְּטְמֵאָה יְדוּעָה. אֲלֵא אִם כֵּן הִיָּתָה הַטְּמֵאָה
הַדְּחוּיָה בְּצְבוּר שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עָלֶיהָ:

פסולה ואם זרק הורצה ומתני' בצבור באין לכתחלה דטומאת צבור דחוויה היא. ומה שכתב
וכן אימורים או איברי עולה שנטמאו והקטירן הציץ מרצה כמו שביארנו. בפרק רביעי מהלכות
ביאת המקדש: ומה שכתב וכל קרבנות הצבור שנטמא הבשר והחלב כולו הרי זה זורק את הדם.
נתבאר בסמוך דטומאה דחוויה היא

ר. כסף משנה: וכן הציץ מרצה על טומאת דברים הקרבים וכו' אבל אינו מרצה על טומאת
הנאכלים. בפ' כיצד צולין (דף ע"ז) אמרי' דליכא תנא דשמעת ליה מרצה על אכילות
אלא ר"א ופירש"י על אכילות על טומאה שנגעה בבשר ובשירי מנחה הנאכלים אלא על
טומאת הדם וקמצים ואימורים. ומה שכתב ולא על טומאת האדם שנטמא בטומאה ידועה.
משנה שם (דף פ'): שהציץ מרצה על טומאת הדם ואינו מרצה על טומאת הגוף נטמא
טומאת התהום הציץ מרצה. ומ"ש אלא א"כ היתה הטומאה הדחוויה בציבור שהציץ מרצה
עליה. משנה שם (דף ע"ט) נטמא הקהל או רובו או שהיו כהנים טמאים והקהל טהורים
יעשנו בטומאה:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ה

דַם קִדְשִׁים שֶׁיֵצֵא חוּץ לְעֶזְרָה נִפְסָל הַזֶּבַח ש. וְאִם עַל פִּי שְׁחִזָּר וְהִכְנִיסוּ וְזָרְקוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא נִרְצָה:

דף פב:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"ז

נִכְנַס בְּשֵׁר קִדְשִׁים קָלִים לְהִיכַל הָרִי זֶה כָּפֹר ת:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"ז

בְּשֵׁר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים שֶׁיֵצֵא חוּץ לְחֹמַת הָעֶזְרָה א וּבְשֵׁר קִדְשִׁים קָלִים שֶׁיֵצֵא חוּץ לְחֹמַת יְרוּשָׁלַיִם נִפְסָל וְנֶאֱסָר לְעוֹלָם. וְאִם עַל פִּי שְׁחִזָּר לְמִקוֹמוֹ אָסוּר לְאָכְלוֹ וְהָאוֹכֵל מִמֶּנּוּ כֹזֵב לֹקֵה. שֶׁנֶּאֱמַר 'וּבְשֵׁר בַשָּׂדֶה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ'. כִּיִּן שֶׁיֵצֵא בְּשֵׁר חוּץ לְמַחֲצֵתוֹ נֶעֱשֶׂה כְּטְרֵפָה כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ בְּהִלְכוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת:

ש. כסף משנה: דם קדשים שיצא חוץ לעזרה וכו'. בס"פ התערובות (דף פ"ב) תנן גבי דמים פסולים שאין הציץ מרצה על היוצא:

ת. כסף משנה: נכנס בשר קדשים קלים להיכל הרי זה כשר. בסוף פרק התערובות (דף פ"ב):

א. כסף משנה: בשר קדשי הקדשים שיצא חוץ לחומת העזרה וכו'. בריש פרק בהמה המקשה (חולין דף ס"ח):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' תרומות פ"ו ה"ה

הַזֶּר אֲסוּר לֶאֱכֹל תְּרוּמוֹת = שְׁנֵאמַר 'וְכָל זֶר לֹא יֵאָכֵל
 קִדְשׁ אֲפִלוּ הִיא תּוֹשֵׁב כִּהֵן אוֹ שְׂכִירוֹ שְׁנֵאמַר 'תּוֹשֵׁב
 כִּהֵן וְשְׂכִיר לֹא יֵאָכֵל קִדְשׁ'. תּוֹשֵׁב זֶה שְׂכִיר עוֹלָם. שְׂכִיר
 זֶה שְׂכִיר שָׁנִים. וְעָבַד עֲבָרֵי הָרִי הוּא פְּתוּשֵׁב וְשְׂכִיר.
 וְכֹהֲנֵת אֲשֶׁת הַזֶּר הִיא פְּזֵר שְׁנֵאמַר וְכָל זֶר בֵּין הוּא
 בֵּין אֲשֶׁתוֹ:

עין משפט ה.ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב ה"ד

פֶּר הָעֵלִם וְשַׁעִיר עֲבוּדָה זָרָה שְׁדָמָם נִכְנָס לַהֵיכָל. אִם
 הִכְנִיסוּ לְקִדְשׁ הַקְּדָשִׁים נִפְסַל שְׁבִמְקוֹם זֶה פְּנִימָה שֶׁל

ב. כסף משנה: הזר אסור לאכול תרומות וכו' תושב זה שכיר עולם שכיר זה שכיר שנים.
 בר"פ הערל (דף ע') ובפרק קמא דקידושין (דף ד') ובס"פ התערובות (דף פ"ב). ומ"ש
 רבינו וע"ע הרי הוא כתושב ושכיר. בת"כ פרשת אמור יכול אפילו קנה ע"ע יאכל בתרומה
 ת"ל כסף יצא ע"ע שאין כסף עכ"ל ויש לתמוה דמשמע דקנוי קנין עולם היינו נרצע וקנוי
 קנין שנים היינו סתם ע"ע שעתיד לצאת בשביעית וכן פירש"י וכיון דילפינן מתושב ושכיר
 שאין שום ע"ע אוכל למה הוצרך ת"כ למעט ע"ע מכסף וכן יש לתמוה על רבינו שכתב
 דע"ע הרי הוא כתושב ושכיר שהרי תושב ושכיר היינו ע"ע ואין לומר דתושב ושכיר
 בכנענים מיירי דהא ת"כ גופיה קאמר דעבדים אוכלים בתרומה וכן מפורש במשנה פרק
 הערל ובכמה דוכתי וקנוי קנין עולם דהיינו עבד היכי קאמר דלא אכיל ושמא י"ל דקנוי
 קנין עולם היינו ששכר עצמו לעבדו לעולם ולא מכר עצמו להיות גופו קנוי שיוכל למוכרו
 לאחר כמו שהוא העבד אבל קשה דבס"פ התערובות ובריש קידושין קאמר גמרא בהדיא
 דקנוי קנין עולם היינו נרצע. וי"ל דשכיר שנים ושכיר עולם שכתב רבינו מיירי במכרוהו
 ב"ד ובודאי דנרצע לא שייך אלא במכרוהו ב"ד ומ"ש וע"ע היינו מוכר את עצמו. ומ"ש
 וכהנת אשת הזר הרי היא כזר. משנה בפרק יש מותרות (דף פ"ה): ומבואר בכמה דוכתי.
 ומ"ש שנאמר וכל זר וכו'. בפ' אלמנה לכ"ג (דף ס"ח):

ג. כסף משנה: פר העלם ושעיר ע"ז וכו' וכן פר ושעיר של יוה"כ וכו' עד נפסל. שם (דף
 פ"ב ע"ב) בעי רבא פר העלם דבר של צבור ושעיר ע"ז שהכניס דמן לפנים מהו מי
 אמרי' אל הקדש פנימה [כל היכא דקרינן אל הקדש] קרינן ליה פנימה כל היכא דלא קרינן

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

מְקוֹמָן הוּא. וְכֵן פֶּר וְשָׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁדָמָם
 נִכְנָס לְקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים אִם הִכְנִיס דָּמָם לְקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים
 וְהִזָּה מִמֶּנּוּ וְהוֹצִיאוֹ לַהֵיכָל וְחָזַר וְהִכְנִיסוֹ לְקֹדֶשׁ
 הַקְּדָשִׁים נִפְסָל וְאִינוֹ גּוֹמֵר מִמֶּנּוּ הַזֵּיוֹת שֶׁבְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים
 כִּיּוֹן שִׁיָּצָא יָצָא. וְכֵן אִם גָּמַר הַזֵּיוֹת שֶׁבְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים
 וְהוֹצִיָּאן לַהֵיכָל. וְהִזָּה מִקְצַת הַזֵּיוֹת וְהוֹצִיָּאן חוּץ לַהֵיכָל

אל הקדש לא קרינן פנימה או דילמא שלא מקומן הוא ואת"ל שלא מקומן הוא פר ושעיר של יוה"כ שהזה מדמן על הבדים והוציא להיכל והכניסן מהו מי אמרינן מקומן הוא או דילמא הואיל ונפק נפק ואת"ל הואיל ונפק נפק הזה דמן על הפרוכת והוציאן למזבח והכניסן [מהו] הכא ודאי חד מקום הוא או יציאה קרינן ביה תיקו. ופירש"י פר העלם דבר שמצות כפרתו בהיכל והכניסו לפני לפני פנים מהו מי אמרי' כל היכא דקרינן ביה פיסול דאל הקדש כגון בחטאות החיצונות קרינן ביה פיסול דפנימה וכו' דהא כי הדדי כתיבי או דילמא שלא במקומו הוא והויא הכנסה ומיפסיל. והוציאן להיכל להזות על הפרוכת כמשפטן. מקומן הוא שהרי הוזקקו לשם תחלתן. או דילמא כיון דנפק בעשיית כל מצותו נפיק ליה לגמרי וה"ל שלא מקומו. והוציאו למזבח להזות ז' (הזאות) על טהרו. ומתן ד' על קרנותיו כדכתיב ויצא אל המזבח אשר לפני ה' וכפר עליו ותנן זה מזבח הזהב בפרק הוציאו לו ואמרי' התם דלהכי כתיב ויצא עד דנפיק מכוליה מזבח שלא יעמוד בין המזבח ולפרוכת בשעת מתנות המזבח אלא בין המזבח לפתח לצד המזבח הכא חד מקום הוא שאין הפסק מזבח בינתים ולא הויא הכנסה שלא במקומה או דילמא רחמנא שוייה שני מקומות דכתיב ביה יציאה עכ"ל. וכדרך פירש"י הוא פירוש הראב"ד שכתב וז"ל א"א אני איני סובר כפירושו כו'. ורבינו דחה פירוש זה משום דלישנא דהואיל ונפק נפק משמע דמטעם שיצא חוץ למקומו הוא דפסלינן ליה ולא משום הכנסה. ולענין תרי בעיי קמאי כיון דאיפשיטו באת"ל פסק כן רבינו והשלישית שעלתה בתיקו פסקה לחומרא. והר"י קורקוס ז"ל כתב שיש לתמוה על רבינו שהיה לו לכתוב בבבא השלישית לא יעשה מספק ואם עשה הורצה ואפשר דלא שייך בזה הורצה כיון דספק יוצא הוא ואין הציץ מרצה על היוצא מ"מ ה"ל לכתוב ספק כמו בסמוך כי לשון שכיון שיצא הדם חוץ למקומו נפסל משמע דמן הודאי קאמר. ואפשר דסבר רבינו דרבא הוא דאסקה בתיקו ומיהו גמרא משמע התם דלא מספקא ליה וכ"נ שם בברייתא דר"י הגלילי גם בפרק טבול יום נראה כן גבי חטאת אהרן שמא בחוץ היתה בקדש היתה וקדש היינו היכל משמע שכל שיצאה מן ההיכל נפסלה עכ"ל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְחִזַּר וְהִכְנִיסָן לְהִיכָל. אִינוּ גּוֹמְרֵי הַזֵּיוֹת שֶׁבְּהִיכָל. שְׁפִיזָן
שֶׁיֵצֵא הַדָּם חוּץ לְמִקְוָמוֹ נִפְסָל: